

byrde. Det var derved, han kom til dette, at man lige saa gerne kan give Kommunerne dette Beløb — han nævnte 6 Millioner Kroner — paa et helt andet Fordelingsgrundlag. Jeg vil over for dette ærede Medlem og ligeledes over for det ærede 3dje Medlem for 8de Kreds (Johnsen) sige, at hvis man tager et andet Fordelingsgrundlag, vil man, efter hvad jeg nu har udviklet, ganske væsentlig forandre Karakteren af hele denne Foranstaltning, der er foreslaaet. Det maa man være forberedt paa og netop have for Øje, naar man vil prøve sig frem, hvorvidt det er muligt at bruge et andet Fordelingsgrundlag. Nu nævnte det ærede Medlem for 2den Kreds, (P. G. C. Jensen), at man i saa Henseende kunde bruge Fattigvæsenet som Fordelingsgrundlag, og det ærede Medlem for 8de Kreds (Johnsen) var inde paa mere almindelige Udtryk, idet han talte om at fordele efter Kommunernes Trang. Det skulde altsaa nærmest være efter samtlige Udgifter, maa-ke samtlige Udgifter, for saa vidt som de kunde betegnes som tvungne Udgifter, et Begreb, jeg i øvrigt skal tillade mig at stemple som ganske umuligt at bruge. Men enten man nu vil gaa den ene eller den anden Vej, skal jeg i al Almindelighed gøre den Bemærkning, at man savner dertil det fornødne Grundlag. Man savner en Regnskabsførelse hos Kommunerne, som giver Sikkerhed for, at en saadan Fordeling, taget enten efter samtlige Udgifter eller efter Hovedudgifterne, vil blive en retfærdig Fordeling, og tillige en Kontrol, der er tilstrækkelig til i det foreliggende Tilfælde at give den Sikkerhed, som er fornøden, naar man vil foretage en saa stor Foranstaltning, som det vil være at fordele 6 Millioner Kroner mellem Kommunerne paa det nævnte Grundlag. En saadan Kontrol kunde i Virkeligheden ikke fremkomme uden en ganske anderledes indgaaende Revision, end den man har, og særlig vil jeg, da man har nævnt Fattigudgifterne, sige, at der vil en indgaaende Kontrol blive saa temmelig umulig allerede af den Grund, hvad ganske sikkert mange Medlemmer her i Salen ville indrømme, som kende noget til Fattigvæsens-Regnskaber, at Bevismaterialet for Udgifter til Fattigvæsenet er saaledes, at det i Reglen ikke taaler nogen Kritik. Imidlertid, det er noget, man kunde komme ud over.

Jeg skal nu tillade mig at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til en Fordeling særlig paa Grundlag af Fattigvæsenets Udgifter. Det er jo ikke saa vanskeligt at gribe en enkelt Hovedudgift for Kommu-

nen og sige: Lad os fordele efter den. Men der er Forholdet det, at Fattigvæsenets Udgifter udgøre ialtomtrent 7 Millioner Kr., og det, man altsaa vil komme til at give herefter, vil blive $\frac{6}{7}$ af Udgiften. Men saa træder straks en Vanskelighed frem nemlig Alderdomsunderstøttelsen. Af Alderdomsunderstøttelsesudgiften giver nu Staten kun Halvdelen, og naar man da af Fattigudgifterne vil give Kommunerne $\frac{6}{7}$, vil Følgen deraf ganske simpelt blive den, at Kommunerne ville, saa vidt muligt, søge ikke at give Alderdomsunderstøttelse, men derimod give Fattigunderstøttelse i Stedet. Det kan altsaa ikke lade sig gøre. Vel, saa maa vi foretage en Rettelse i dette, saa at vi i Stedet for Fattighjælp sige: Fattighjælp og Alderdomsunderstøttelse, men dertil vil jeg svare, at saa gøre vi netop noget, som er i Strid med Alderdomsunderstøttelsesloven, idet vi gaa hen og slaa Alderdomsunderstøttelsen og Fattighjælpen sammen, saa at det for Kommunerne Bestyrelse kommer til at blive det samme. Netop for Alderdomsunderstøttelsens eget Værd har det været af stor Betydning at fastholde, at det er den, hvoraf Staten giver Refusion, men ikke af Fattighjælp. Saaledes gaar det, som sagt, med Fattigunderstøttelsen, naar man vil lægge den til Grund, og derfor skal jeg ikke komme ind paa de mange andre Vanskeligheder, der ere ved en saadan Fordeling; der vil blive Lejlighed i Udvalget til at drøfte det. Kun skal jeg sige, at hvis man nu tager Fattigunderstøttelsen som Grundlag for Fordelingen, forfejler man fuldstændig Formaalet for hele Reformen. Fattigunderstøttelsen og tillige Alderdomsunderstøttelsen — jeg har taget den med, da det vil være nødvendigt — stiller sig saaledes, at Udgiften pr. Individ i 1894 har været i Kjøbenhavn 6 Kr. 61 Øre, i Købstæderne 4 Kr. 58 Øre og paa Landet 4 Kr. 48 Øre. Men fordelt efter dette Forhold vilde vi netop komme til at give Kjøbenhavn forholdsvis meget mere, end vi give til Landet, og altsaa komme til at gaa lige stik imod det Formaal, som ligger til Grund for Forslaget. Jeg tror, at det samme vil blive Tilfældet, hvis man fordelte efter Skoleudgifter. Endelig er der et andet Punkt jeg blot skal henlede Opmærksomheden paa, og det er det, at disse forskellige Udgifter, enten det nu er Fattigudgifter eller Skoleudgifter, have den Egen- skab, at de vokse eller aftage i meget forskelligt Maal. Fattigvæsenets Udgifter aftage og aftage forskelligt for By og Land, Skoleudgifterne vokse og vokse forskelligt